

vil nærmere oplyse; men sammes Mening kunde kun forstaaes saaledes, at de Embedsmænd, der lønnes høiest, fortjente det mindst. (En Stemme: Han sagde ikke „fortjente“, men „arbejdede“.) Meningen bliver den samme, hvad enten man siger: „arbejder mindst“ eller „fortjener mindst“; thi Arbejdets Anstrengelse og Værd kan ikke regnes efter Arbejdstiden, da en energisk Mand kan i en Time baade arbejde og fortjene Mere, end Anden ved 24 Timers Drivert over Arbejdet. Derksom der er Mening i den ærede Rigsdagsmands Tale, og jeg forudsætter, at det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds hverken selv vil paastaa eller hans Venner ville det, at der ikke skulde være Mening i hans Tale, saa er det den, at de høiere lønrede Embedsmænd fortjente mindst deres Løn; thi vi forhandle i dette Dørlig om Lønningssforholdet, og disse skulde dog vel gjøres afhængige af Udkomst og Fortjeneste, og der foreligger ikke Andet, hvorpaa den ærede Talerens Ytring kan finde Anvendelse. Jeg hævder altsaa, at dette var Indholdet af hans Udtalelse, og saa spørger jeg: Vilke ere da de Embedsmænd, der lønnes høiest? Kan udpege de ikke nogen enkelt Mand eller Embedsklasse, paa hvem hans Ytringer undtagelsesvis kunde finde Anvendelse, han udtalte dem som en almindelig Dom om samtlige Embedsmænd i Statens Tjeneste, at de, der vare høiest lønrede, fortjente det mindst. Jeg spørger derfor atter, paa hvem finde disse Ytringer Anvendelse? Det er ikke en enkelt Regjerings Skabninger, men hele den store Embedsklasse, der af alle vore tidligere forskellige Regjeringer ere frembragte som de mest fortjente Embedsmænd i Landet. Der kan ved Valget af enkelte af disse Mænd være begaaet Feilgrib af den ene eller den anden Regjering, saa at det ikke er afgjort, at enhver enkelt virkelig staar paa det Standpunkt af Dugttighed eller Fortjeneste, som Regjeringen har antaget; men lige i alle Samfundsklasser stedfindende Undtagelser afgive ikke noget Grundlag for en Dom, og det er den hele store Embedsklasse, der er gjort til Gjenstand for Talerens Dom. Den rammer alle de Mænd, som igjennem en hel Generation ere af samtlige Regjeringer anerkendte for at være Landets mest fortjente Embedsmænd, og om disse siger den ærede Taler, at de mindst fortjente deres Løn. Saa siger jeg overfor en saadan Paastand, at selv om den nuværende Regjering traadte af, vil jeg se den Regjering, der ikke vilde opløse ethvert Folkething, som stiller sig paa den ærede Talerens Standpunkt overfor hele Statens Embedsstand. Jeg formener, at den Regjering, der ikke gjør det, svigter sin Pligt. Naar Stillingen altsaa er saaledes, at det ærede Flertal har stillet sig paa et Standpunkt, hvor baade den nuværende Regjering og enhver fremtidig Regjering, som afløser denne, maa anse det for sin Pligt ikke at vige Pladsen for et Flertal, der hævder saadanne Paastande, da formener

jeg, at der ikke længere kan være Tale om et blot Ministerespørgsmaal; thi da er det et Spørgsmaal af langt større Betydning. Da gjælder det en Kraftprøve mellem de konstitutionelle Statsmagter, hvor man maa fortsætte Kampen, til en af dem ligger under. Saaledes opfatter jeg Situationen; saaledes har den Dag for Dag udvillet sig klarere og bestemtere baade ifjor og i nærværende Sæssion, og jeg kan ikke se Andet, end at den ærede Regjering kun har een Vej aaben, nemlig at opløse og opløse, saalænge til der har dannet sig et Folkething, med hvilket de øvrige Statsmagter kunne samarbejde, og vi saaledes komme ud af det nuværende Uføre.

Scavenius: Den Ytring, vi for lidt siden hørte af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), undrede mig. Jeg fandt mig virkelig foranlediget til at bede om Ordet i Anledning af den. Hvorledes den høitærede Regjering vil stille sig til det foreliggende Spørgsmaal og til det, vi for et Par Dage siden forhandlede, er mig i og for sig uvedkommende, men jeg vil blot tage Sagen i sin Almindelighed. Jeg tænker mig nu, at dette Lings Flertal vedligeholder den Mening, som det nu synes at have, at det vedligeholder Afstemningen over Pantseflibet og idag stemmer, som Finantsubvalgets Flertal har foreslaaet, og senere fastholder denne Afstemning, jeg antager og forudsætter dette, og at Regjeringen paa Grund heraf finder sig forpligtet til at opløse Folkethinget. Hvis nu Vælgerne svare Regjeringen: vi finde det overordenlig rigtigt, at en Opløsning har fundet Sted, og der kommer et Flertal ind, som støtter Regjeringen, saa er Alting klappet og klart; men hvis det Modsatte sker, at det samme Flertal, som nu er tilstede, kommer ind igjen, det være med et Par Stemmer mere eller mindre, det gjør ikke Stort (Afbrydelse) — ja meget mindre kan det ikke taale at blive, — saa synes det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds deraf at ville udlede, at det dermed var afgjort, at de Anskuelse, som Flertallet i denne Sal havde gjort gjældende, skulde ogsaa være de gjældende ved Landets Styrelse. Jeg ser ikke rettere, end at dette egentlig var Meningen af det ærede Medlems Udtalelse. Jeg benægter, at dette er nødvendigt; det kan være, at det vil ske, men der er slet ingen Garanti for, at det vil ske, og der er slet ingen Nødvendighed, før at det vil ske. Det kan være fuldstændig berettiget, at det ikke sker, thi det er ikke os hernelde i Folkethinget, der have alene og selvstændigt at tage under Overveielse og at bestemme efter vore Overveielser, i hvilken Retning Landets Styrelse skal gaa. Dette beder jeg det ærede Medlem lægge Mærke til. Naar vi leve i den Illusion, at det er anderledes, saa kunde det let hælde os, at vi temmelig ofte fik den Fornøielse at samles med vore Vælgere.